Από το Συναξάρι - Άγιος Μάρτυρας Αιμιλιανός

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Ιουλίου, 2014

(18 Ιουλίου)

Όταν ο Ιουλιανός ο Παραβάτης ανέλαβε
την αυτοκρατορική εξουσία (361), περιφρονώντας ό,τι καλό είχε παραλάβει από τον άγιο Κωνσταντίνο τον Μέγα καθώς και από τη χριστιανική του παιδεία, ανέτρεψε τη δημόσια τάξη με την τυραννία του και καθύβρισε τον Θεό καταγινόμενος με όλα τα μέσα να επαναφέρει τη λατρεία των ειδώλων.

Απέστειλε αξιωματούχους πιστούς στην υπόθεση του σε διάφορες επαρχίες για να εξαναγκάσουν το λαό να συμμορφωθεί. Ο Καπιτωλίνος, βικάριος της Θράκης, μετέβη για το σκοπό αυτό στο Δορόστολο (σημερινή Σιλίστρια της Βουλγαρίας), πρωτεύουσα της Σκυθίας.

Μόλις εγκαταστάθηκε στο δικαστήριο απηύθυνε απειλές θανάτωσης όχι μόνο στους χριστιανούς, άλλα και σε εκείνους που θα απέφευγαν να τους καταγγείλουν.

Οι παρευρισκόμενοι τρομοκρατημένοι φώναξαν ότι δεν υπήρχαν χριστιανοί στην πόλη τους και ότι όλοι οι κάτοικοι θυσίαζαν στους θεούς του αυτοκράτορα. Ικανοποιημένος και περιχαρής ο Καπιτωλίνος πήρε τότε μέρος σε μεγάλο συμπόσιο οργανωμένο προς τιμήν του.

Ενώ όλοι
διασκέδαζαν θορυβωδώς, ένας νέος και ευγενής χριστιανός, ο Αιμιλιανός, μη υποφέροντας άλλο την προσβολή απέναντι στον αληθινό Θεό και ποθώντας να λάβει το τρόπαιο του μαρτυρίου, μπήκε στο ναό εφοδιασμένος με ένα σφυρί. Συνέτριψε όλα τα είδωλα, ανέτρεψε τους λυχνοστάτες και τους βωμούς πάνω στους οποίους είχαν αποτεθεί οι προσφορές, έχυσε στη γη το κρασί για τις σπονδές και έφυγε απαρατήρητος.

Όταν οι υπηρέτες ειδοποίησαν τον Καπιτωλίνο, αυτός έγινε έξαλλος και διέταξε να γίνουν ανακρίσεις για να βρεθεί πάση θυσία ο ένοχος. Οι στρατιώτες, μη βρίσκοντας κανέναν και φοβούμενοι να παρουσιασθούν στον τύραννο με άδεια χέρια, έπιασαν ένα χωρικό που γύριζε από το χωράφι και τον έσυραν στο πραιτώριο κτυπώντας τον με βέργες.
Μπροστά στο θέαμα αυτό και μη υποφέροντας να τιμωρείται στη θέση του

ένας αθώος, ο Αιμιλιανός πήγε να παραδοθεί, δηλώνοντας μεγαλοφώνως ότι εκείνος ήταν ο δράστης.

Έκπληκτοι και διστακτικοί στην αρχή, οι στρατιώτες τον οδήγησαν στον Καπιτωλίνο. Με όψη σκυθρωπή και αίμα στα μάτια, ο δικαστής του ζήτησε να πει ποιος είναι και να αποκαλύψει ποιος τον παρακίνησε να προβεί σε τέτοια ενέργεια.
Ο Αιμιλιανός αφού δήλωσε ότι ήταν ταυτοχρόνως ελεύθερος και δούλος -δούλος του Θεού και ελεύθερος απέναντι στα είδωλα-, προσέθεσε: «Είναι η αγάπη του Θεού και ο ζήλος μου να υποφέρω για τον Χριστό, όπως και η απέχθεια που μου προκαλεί η θέα αυτών των άψυχων ξοάνων που με έπεισαν και μου έδωσαν τη δύναμη να καταστρέψω αυτό που αποτελεί όνειδος για το ανθρώπινο γένος.

Γιατί τίποτε δεν υποβιβάζει τόσο πολύ εμάς που έχουμε το δώρο του λογικού, όσο το να λατρεύουμε τα άλογα οντά και να προσκυνούμε τα έργα των χεριών μας, απορρίπτοντας την τιμή που οφείλουμε στο μόνο Θεό και Δημιουργό μας». «Άσε τις ρητορείες! Εσύ είσαι που διέπραξες αυτή την ιεροσυλία;» ρώτησε ο δικαστής.

Ο Αιμιλιανός απάντησε ότι ήταν υπερήφανος για την πράξη αυτή, την όποια θεωρούσε την πλέον ευγενή και ευσεβή της ζωής του.

Ο Καπιτωλίνος πρόσταξε να τον γυμνώσουν και να τον μαστιγώσουν άγρια, αφού τον ξάπλωσαν στην γη· και καθώς ο άγιος συνέχισε να εμπαίζει την ειδωλολατρία, τον γύρισαν από την άλλη και τον κτύπησαν στο στήθος.

Μαθαίνοντας μετά την ανάκριση ότι ο Αιμιλιανός ήταν γιος του επάρχου της πόλεως, Σαββατιανού, ο Καπιτωλίνος δήλωσε ότι η ευγενική καταγωγή του δεν αποτελούσε καμμία δικαιολογία και δεν θα τον γλύτωνε από την τιμωρία.

Ο άγιος αρνήθηκε εξάλλου να αθωωθεί ή να χρησιμοποιηθεί προς υπεράσπιση του οποιοδήποτε ελαφρυντικό· ζήτησε απεναντίας να τιμωρηθεί όσο το δυνατόν πιο αυστηρά για να μη στερηθεί τον καλλίνικο στέφανο. Ο Καπιτωλίνος εξοργισμένος τον καταδίκασε τότε να θανατωθεί στην πυρά και επέβαλε στον πατέρα του, λόγω αμέλειας, βαρύ πρόστιμο σε χρυσό.

Οι στρατιώτες πήραν αμέσως τον άγιο και τον οδήγησαν έξω από την πόλη, στις όχθες του Δούναβη, όπου είχε ήδη ετοιμαστεί η πυρά. Όταν τον έριξαν μέσα, οι φλόγες απομακρύνθηκαν από το σώμα του και στράφηκαν κατά των δημίων που απανθρακώθηκαν, ενώ ο άγιος Αιμιλιανός έψαλλε αίνους στον

Θεό, όπως οι άγιοι Παίδες στην κάμινο της Βαβυλώνας. Έκανε το σημείο του σταυρού και, αφού εναπόθεσε τη ψυχή του στον Θεό, εκοιμήθη ειρηνικά για να γίνει δεκτός στη χορεία των ανδρείων αθλητών της ευσέβειας (18 Ιουλίου 362).

Η σύζυγος του Καπιτωλίνου, που ήταν κρυφά χριστιανή, ζήτησε από τον άνδρα της να πάρει το σκήνωμα του αγίου μάρτυρος και το παρέδωσε σε ευσεβείς χριστιανούς για να το κηδεύσουν στην Γιζίδινα, τρία στάδια απόσταση από το Δορόστολο.

(Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Ιούλιος, Εκδ. Ίνδικτος, σ. 189-191).

(Πηγή ηλ. κειμένου: pemptousia.gr)